

Slavedown explota

El grup gironí de rock dur, amb la veu de Marc Corso (Sangtraït, Àspid, Rockzilla) publica el seu primer disc i el presentarà en concert el 5 de maig a La Mirona

Slavedown són Sue Gere, Big Villano, Andreu Runo i Marc Corso Foto: Arxiu.

El 12 de maig tocaran a Blanes i al juny actuaran en l'homenatge a Manzano, a la sala Razzmatazz

“En comptes d'anar al psiquiatre, escric cançons. És com una catarsi per treure merda. De fet, la imatge de la portada del disc ja mostra un cap que explota de tanta merda que té a dins”, explica Marc Corso, cantant i lletrista del grup gironí de rock dur Slavedown [<http://www.facebook.com/slavedown/>], una banda relativament jove –es va fundar el 2014, però la formació actual

data del 2016– però que acumula molta experiència a les seves files: entre els seus quatre components sumen “més d'un segle dedicat a la música”, com destaca la promoció del seu primer disc, titulat com el grup, que acaba d'editar el segell madrileny The Fish Factory [<http://www.thefishfactory.es/>].

Per començar, el jonquerenc Marc Corso va ser el primer cantant de Sangtraït –tot i que ja no els va gravar, va compondre part dels temes del seu debut, Els senyors de les pedres, que enguany celebra 30 anys–, i després va ser el vocalista d'altres dos grups molt destacats: Àspid i Rockzilla. Jordi Big Villano Vila és més jove, però també ha passat per unes quantes bandes: La Banda del Yuyu, The Almighty Blues Band i els encara actius The Wilder Company i Silverflame. La formació de Slavedown es completa amb dos músics blanencs: el baixista Sue Gere (Warrior Soul, The Black Halos), que també ha gravat el disc al seu estudi, Hybrid Recordings, de Blanes, i l'ha produït conjuntament amb Corso; i el guitarrista Andreu Runo (Far'n'Hate, Shot By Bertha), que va substituir fa un parell d'anys David Marky. Per Hybrid Recordings han passat Michael Monroe (Hanoi Rocks) o Texas Terri.

La música de Slavedown es mou entre “el hard rock clàssic i el metal més contemporani”, i les onze cançons del disc s'han construït bàsicament amb guitarra, baix, bateria i veu, més alguns acords de Hammond a la cançó Look into the sun i cap altre ingredient. Com a primer single s'ha triat el tema Freedom should never taste like this, del qual ja volta per les xarxes un videoclip realitzat per Imanol Fernández Duran i Borja Meléndez, que es va filmar en una casa abandonada de Blanes.

Fins ara, Slavedown havia participat en dos discos d'homenatge a Motörhead i Ronnie James Dio, amb versions de We are the road crew [<http://slavedown.bandcamp.com>] i I de Black Sabbath, respectivament, però el disc dedicat a Dio continua inèdit. Ara Slavedown ha plasmat el seu propi repertori en un disc que suma uns 54 minuts de música i que podria editar-se també en vinil més endavant. Behind the wheel, Lost and found, Reborn again, Lonely i Never means forever són altres temes del disc. “Què vol dir Slavedown? Oficialment no vol dir res. Slavedown és un lluitador de la vida. Som nosaltres.”

Slavedown presentarà el seu primer disc el 5 de maig a La Mirona

[<http://www.lamirona.cat/index.php/concerts/shouting-last-slavedown>] de Salt, en un concert compartit amb Shouting Last i Hopgun (22.30 h, 5 euros; 15 euros amb el CD), i el 12 de maig també tocarà al Morralla de Blanes, amb Hopgun i Aerial Blacked. El 13 de juny, Slavedown participarà en el concert col·lectiu d'homenatge a

Manzano que tindrà lloc a la sala Razzmatazz

[<http://www.salarazzmatazz.com/13-05-2018/concierto-benefico-homenaje-a-manzano>] de Barcelona, a benefici de l'Associació Espanyola Contra el Càncer.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 16-04-2018 Pàgina 46

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1375017-slavedown-explota.html>